

Sygn. I C 3085/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko : M. Z.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami postępowania obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. złożyła w dniu 05 listopada 2015 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie, w którym wniosła o zasądzenie od pozwanej M. Z. (PESEL (...)) kwoty 1.288,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 października 2014r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że (...) Sp. z o.o. w W. (wcześniej (...) Sp. z o.o.) dokonała w dniu 04 maja 2015r. na rzecz Kancelarii (...) S.A. w W. przelewu wierzytelności przysługującej jej w stosunku do pozwanej. O dokonaniu cesji pozwana została poinformowana pismem z dnia 04 maja 2015r. Pozwana w dniu 11 września 2014r. zawarła z cedentem umowę pożyczki na kwotę 1.000 zł, za pośrednictwem należącej do cedenta platformy internetowej www.kredito24.pl. (...) i zaakceptowana przez strony umowy całkowita należność z tytułu umowy pożyczki, którą pozwana zobowiązała się zwrócić wynosi 1.288,99 zł. Pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki do dnia 12 października 2014r.

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2015r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu we Włocławku.

Pozwana prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy, nie stawiła się, nie zajęła stanowiska w sprawie, nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. Z. (PESEL (...)) w dniu 06 października 2014r. zawarła umowę pożyczki z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. za pośrednictwem należącej do spółki platformy internetowej www.kredito24.pl w kwocie 1.250zł. Pożyczka miała zostać spłacona do dnia 05 listopada 2014 r. w łącznej kwocie 1.624 zł. Termin wypłaty został ustalony na dzień 06 października 2014r.

Pieniądze w kwocie 3.000zł zostały przełane na wskazany rachunek bankowy M. Z. (nr rachunku odbiorcy (...)) nr umowy 86030a w dniu 23 stycznia 2015r.

Dowód: umowa ramowa pożyczki – k. 17-20; faktura nr (...) – k. 20; potwierdzenie przelewu - k. 21

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 04 maja 2015r. strona powodowa nabyła od (...) Sp. z o.o. w W. (poprzednio (...) Sp. z o.o.) wierzytelności przysługujące cedentowi m.in. w stosunku do M. Z., która zawarła z wierzycielem pierwotnym w dniu 23 stycznia 2015r. umowę o nr. 86030a . Na tę wierzytelność miała składać się kwota 3000 zł tytułem kapitału, a kwota zadłużenia łącznie została wskazana na kwotę 4.130 zł.

W dniu zawarcia umowy przelewu wierzytelności powód wystawił zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności wobec M. Z. wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 1.288,89 zł. Powód wskazała jednocześnie, że wierzytelność wynika z umowy pożyczki z dnia 11 września 2014r. o nr. j9koq1.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności – k. 12-13; załącznik do umowy – k. 14; zawiadomienie o cesji z wezwaniem do zapłaty i potwierdzeniem nadania – k. 15-16.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie spełnione zostały przesłanki wydania wyroku zaocznego określone w art. 339 § 1 k.p.c. i nie zaistniały jednocześnie przesłanki wyłączające wydanie takiego wyroku przewidziane w art. 340 k.p.c. Pozwana bowiem, mimo należytego zawiadomienia jej o terminie rozprawy, nie stawiała się na nią, nie żądając jednocześnie przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności i nie składając wyjaśnień ustnie lub na piśmie. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 339 § 2 k.p.c., Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Uzupełniając podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, Sąd przeprowadził dowód z dokumentów stanowiących załączniki do pozwu. Ich wiarygodność w toku procesu nie została podważona.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż powód załączył do przedmiotowej sprawy dokumenty dotyczące trzech różnych osób o tożsamym imieniu i nazwisku – M. Z..

1. Umowę przelewu wierzytelności dot. M. Z., która zawarła umowę z wierzycielem pierwotnym w dniu 23 stycznia 2015r. o nr. 86030a na kwotę 3.000 zł. (kwota zadłużenia 4.130zł);
2. Zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności dot. M. Z., która zawarła umowę w dniu 11 września 2014r. o nr. j9koq1 na kwotę 1.000 zł;
3. Umowę ramową pożyczki z dnia 06 października 2014r. zawartej z M. Z. (nr PESEL (...)) na kwotę 1.250 zł;
4. Potwierdzenie dokonania przelewu na rachunek M. Z. w kwocie 3.000 zł (umowa nr 86030a).

Powód w pozwie wskazał, że roszczenie jest skierowane wobec pozwanej M. Z. nr PESEL (...), dotyczy umowy pożyczki z dnia 11 września 2014r. na kwotę 1.000 zł. Należy więc wskazać, że jedynie jeden dokument dotyczy pozwanej, a mianowicie zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności. Pozostałe trzy dokumenty dotyczą dwóch różnych osób.

Podkreślić należy, iż powód nie przedłożył umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym, nie przedłożył również umowy przelewu wierzytelności dot. pozwanej. Powód powinien te okoliczności udowodnić zgodnie z treścią art.6 k.c.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdzał, że powód nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność z mocy powoływanej umów. Brak umowy przelewu wierzytelności, brak załącznika z listą wierzytelności, brak umowy pożyczki – uniemożliwia weryfikację, czy dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie było

przedmiotem cesji wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania [art. 471 i n. k.c.]; tak też: K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670].

Podsumowując należy stwierdzić, iż powód nie wykazał właściwymi dokumentami nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanej, ani jej wysokości. Nie dołożył w tym zakresie nawet minimalnej staranności, przedkładając dokumenty dotyczące trzech różnych osób.

Stosownie do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76). W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności nie zostało wykazane. Zdaniem Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Zaznaczyć także należy, iż powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i **jako profesjonalista w swej dziedzinie**, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia, czego jednak nie uczynił.

Biorąc pod uwagę całokształt wskazanych okoliczności Sąd uznał, iż nie można przyjąć, że nie istnieją wątpliwości, co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie. Strona powodowa oparła powództwo jedynie na twierdzeniach o nabyciu wierzytelności, to zaś przy masowym nabywaniu wierzytelności nie mogło być uznane za prawdziwy stan w odniesieniu do istnienia konkretnej wierzytelności dochodzonej przez powoda w pozwie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji orzeczenia. Stosownie do art. 339 § 1 k.p.c. – z uwagi na nieobecność pozwanej na rozprawie i nie zajęcie przez nią stanowiska w sprawie – wyrok ma charakter zaoczny.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.